

opusdei.org

Ara sí, s'acaba la guerra "Memòria ingènua"

Llibre escrit per Alfons Balcells Gorina (1915-2002), publicat per l'editorial La Formiga d'Or.

10/01/2011

Fou a final de l'any quaranta, finalment, que s'acabà del tot la meva aventura militar. Amb la gent de la caserna havia tingut bones relacions. Hi havia un comandant a la dona del qual li havia salvat el braç, després d'una fractura molt

complicada del coll de l'húmer. Li vaig fer un guix d'avió, com n'hi dèiem, en forma d'ala, perquè dugués el braç immòbil i ensems aixecat, a l'alçada de l'espatlla, i li va quedar bé. I a molts soldats els havia fet petites operacions de fimosi, i és clar, de franc: ho pagava l'exèrcit. Hi havia llargues cues, per sotmetre's a aquestes circumcisions, que en molts casos no serien estrictament necessàries, però que en aquella època s'havien posat de moda. Potser després, quan començaria la dèria del "contuberni judeomaçònic", aquells joves tindrien problemes. Però aleshores era moda.

El dia del comiat de la caserna, ja amb la llicència a la butxaca, vaig anar a dir adéu als soldats i als comandaments, que feien alguna feina al costat de la via del tren. Volia ser educat i no anar-me'n sense dirlos res. Però a la caserna hi tenia un

enemic, sense saber-ho, i el vaig descobrir aquell dia.

Un dels comandaments de la unitat, que era al costat de la via amb la resta de la gent, només de veure'm va començar a cridar:

–¿Qué hace usted aquí? ¡Márchese!
¡En África, tendría que estar!

Aquell home no era un superior directe meu, ni havíem parlat mai personalment. Jo havia notat que des de la segona incorporació a Vilafranca, cada cop que ens trobàvem a la caserna em mirava de cua d'ull. Però no hi donava més importància. Es veu que no havia acceptat que m'hagués deslliurat de l'Àfrica, i pel que sembla sempre criticava la meva actitud poc patriòtica. Ara havia vist l'oportunitat de posar-me en evidència davant tota aquella altra gent, i es va voler esbravar. Bon profit.

Vaig tornar a Barcelona. Represa de la vida normal. Estudi intens i gestions per lligar una feina, després de tants mesos de llunyania. I un dia, a mitjan gener del 41, vaig anar al Palau.

Havia sentit a dir que la gent del Palau tenien problemes, que els espiaven, que algunes persones, dirigents de grups d'Església, veien de mal ull el que feien, i que s'investigava si en Tal o en Tal tenien alguna cosa a veure amb "un pis del carrer de Balmes on es fan activitats pseudoreligioses molt sospitoses". Vaig demanar-los si hi havia cap problema, però hi van treure importància. "No passa res, deien, tu no t'hi amoïnis gens."

No em vaig amoïnar, però sí que em vaig enfadar una mica. Ningú no té dret a despullar-te, pensava. I què hi fa, si un senyor vol anar al Palau, a l'Acció catòlica, als actes de la

Congregació o a on vulgui? Que no es pot conjunimar tot? Que no ens deien sempre, als militants dels diversos grups catòlics, que calia ficar-se a tot arreu? Bé, ja els passarà. Tot plegat, vaig pensar, sembla una història ximple de gelosies clericals, que no té més transcendència.

Els successos que ocorregueren tot seguit em van agafar completament per sorpresa.

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-es/article/ara-si-
sacaba-la-guerra-memoria-ingenua/](https://dev.opusdei.org/ca-es/article/ara-si-sacaba-la-guerra-memoria-ingenua/)
(24/08/2025)